

10. Vízkereszt utáni negyedik vasárnap.

A TISZTA ISTENTISZTELET.

Jakab 1, 27

Jakab 1, 19 - 27

Az ember Isten tiszteletére teremtetett. A Heidelbergi Káté szavaival így valljuk ezt: "Isten az embert jóvá és a maga hasonlatosságára, azaz valóságos igazságban és szentségben teremtette avégre, hogy teremtő Istenét igazán megismerje, szívből szeresse és vele örökké tartó boldogságban élvén Őt dicsérje és magasztalja." /6. kérdés/

A reformáció azt a gyülekezeti összejövetelt, ahol az Ige hirdettetik, a sákramentumok kiszolgáltattnak, ahol énekekben és imádságban emelkedik fel lelkünk a mi Istenünkhöz: istentiszteletnek nevezte el. Azaz, amikor együtt vagyunk a templomban, mi istentiszteletet gyakorolunk. De, jaj, ha istentiszteletünknek vége van a záró énekkel és a perselyadakozással. Jaj, ha elfelejtjük az alapvető bibliai és reformátori tanítást, hogy az élet és a templom, az élet és az istentisztelet nem válhatnak el egymástól, mert akkor "hiábavaló" lesz az istentiszteletünk, s akkor Jézus Krisztus felforgatja a templomot. /Jn. 2,13-17/

Alapígenként Jakab apostol a tiszta és szeplő nélkül való istentisztelet útját mutatja meg. Előljáróban elmondom, hogy bár mi e helyen megszoktuk a szép szöveget: "tiszta és szeplő nélkül való istentisztelet az Isten és az Atya előtt ez:", jó ha tudjuk, hogy a fordítások nem egyöntetűen beszélnek istentiszteletről. Fl. Károlyi Gáspár "isteni szolgálat"-ról, más fordítások "kegyesség"-ről, "vallásosság" ról szólnak. Nos, alapígenként azt mondja meg nekünk, hogy miben áll a tiszta, az igazi, a helyénvaló, szeplőtlen kegyesség, isteni szolgál-